

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Petra Šuránka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. CH.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10 A 116/2015 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. 4. 2015, č. j. KUJCK 25413/2015/ODSH/OI, sp. zn. ODSH 25413/2014/paol/SO (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 29. 9. 2014, č. j. OD 19780/14-ČER 2103/2014, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 249/2014 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení předpisů spočívalo konkrétně v tom, že vůz Audi A8, RZ: X, jehož provozovatelem byl žalobce, byl Městskou policií Vimperk

zjištěn dne 14. 3. 2014 ve 03:05 hodin zaparkovaný v ulici SNP naproti domu č. p. X u kontejnerů na odpad v místě označeném vodorovnou dopravní značkou V 12c „zákaz zastavení“.

Velmi obecně pojaté odvolací námitky žalobce brojily proti tomu, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jehož se žalobce chtěl zúčastnit, že věc měla být řešena jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která byla správnímu orgánu známa, a konečně že správní orgán měl spojit více samostatně projednávaných přestupků žalobce do společného řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně není v řízení o správním deliktu povinen nařídit ústní jednání, přesto tak však učinil, žalobce a jeho zmocněnec se však k ústnímu jednání bez omluvy nedostavili. Žalovaný měl též za to, že řízení bylo vedeno plně v souladu se zákonem vůči žalobci, neboť žalobce jako řidiče zcela účelově označil J. R. B. s pobytem na území Spojeného království a sdělil správnímu orgánu adresu, na niž nebylo možno doručovat. Přitom předtím, než správní orgán vypravil písemnost na adresu do Glasgowa, tj. v době, kdy nikdo kromě zmocněnce žalobce nemohl mít povědomí o tom, že správní orgán bude vůči tomuto cizinci činit úkony, byl správnímu orgánu jménem tohoto cizince odeslán z Prahy 1, kde sídlí zmocněnec žalobce, dopis (sepsaný poněkud překvapivě bezvadnou češtinou), který měl existenci osoby označeného řidiče zvěrohodnit. Podle žalovaného se jedná o obměnu již zcela typické obstrukční procesní taktiky zmocněnce žalobce, který jako řidiče označuje svého bratra P. K., osoby zemřelé či neexistující. Jednalo se o klasický disimulativní úkon. Konečně pokud jde o námitku dožadující se spojení řízení, žalobce existenci dalších řízení, která by měla být projednána společně, konkrétně neoznačil, ani nedoložil.

Žalobce se bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji však zamítl rozsudkem ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10 A 116/2015 - 31 (dále jen „napadený rozsudek“). K námitce, že správní orgán nezákonně odložil přestupkovou věc proti jím označenému řidiči, neboť měl předtím ověřit s pomocí oznámeného čísla pasu kompletní adresu trvalého pobytu řidiče například ve spolupráci s velvyslanectvím či správními orgány Spojeného království, díky čemuž by se stejně jako žalobce dozvěděl, že řidič byl ve Velké Británii vzat do vazby a že mu bylo možno doručit tam, krajský soud konstatoval, že kontaktování osoby označené jako přestupce by nemohlo přispět k vyřešení zjištěného přestupku. Krajský soud zdůraznil, že zmocněnec žalobce ve správním řízení, společnost FLEET Control, s.r.o., je správním orgánům i soudům známá z řady případů pro své obstrukční praktiky v řízeních o správních deliktech provozovatele vozidla, přičemž hlavní procesní taktikou je v tomto případě oznamování řidičů, kteří jsou fiktivními, nekontaktními či v zahraničí pobývajícími osobami, a takto jsou označovány i osoby, které byly vzaty ve Velké Británii do vazby. Za tohoto stavu krajský soud pojal podezření, že zvolení této osoby řidičem bylo pouze obstrukcí a disimulativním úkonem žalobce v rámci jeho procesní strategie. V takové situaci by žádost o spolupráci orgánů Spojeného království odporovala zásadě hospodárnosti řízení, jak ostatně připouští i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, zejména měl-li správní orgán dostatek podkladů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností určitě specifikovat skutek, pro nějž bylo řízení o správním deliktu zahájeno. S ohledem na hospodárnost řízení nelze po správním orgánu podle krajského soudu požadovat, aby zjišťoval skutečnosti odůvodňující zahájení řízení po dobu několika měsíců, a bylo by tak

nadbytečné i ustanovení opatrovníka označenému řidiči, na rozdíl od toho, co žalobce tvrdí. K otázce nařízení ústního jednání žalovaný poukázal na to, že ve správním spise je založeno předvolání i s ním související doručenka dokládající doručení zmocněnci žalobce. Správnímu orgánu nemůže být přičítáno k tíži, pokud se žalobce bez uvedení důvodu ústního jednání nezúčastnil. Navíc spisová dokumentace obsahovala dostatečné podklady, a nařízení jednání tak nebylo nezbytné. Odkaz žalobce na ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva"), krajský soud považoval za nepatřičné, neboť v dané věci se jedná o objektivní právní odpovědnost, nerozhoduje se o vině, a nelze proto hovořit o postihu žalobce v důsledku trestního obvinění.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

Zákon o silničním provozu podle stěžovatele umožňuje zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tehdy, nezjistí-li správní orgán totožnost pachatele přestupku, ne však v případě, kdy je oznámená osoba nekontaktní a správní orgán nemá pochybnosti o tom, že přestupek spáchala. Stěžovatel namítá, že provozovatel vozidla je povinen sdělit totožnost řidiče vozidla, popřípadě v této souvislosti unést s tím spojené důkazní břemeno, bylo by však absurdní, aby odpovídal i za to, že jím oznámený řidič bude kontaktní a bude se správním orgánem spolupracovat. Zákonodárce zavedením skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla totiž reagoval pouze na neochotu provozovatelů sdělit jméno řidiče vozidla. Stěžovatel však totožnost řidiče oznámil a správnímu orgánu v řízení nevznikly o tom, kdo vozidlo řídil, žádné pochybnosti, jak prokazuje fakt, že správní orgán vydal příkaz, jímž tohoto řidiče uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku (pro což zákon vyžaduje vyšší míru jistoty, než v případě jiných způsobů zahájení přestupkového řízení).

První pochybnost o údajné účelovosti oznámení totožnosti řidiče vyjádřil až krajský soud, což však stěžovatel považuje za nekorektní, neboť tím nahrazoval činnost správního orgánu prvního stupně a znemožnil stěžovateli se k těmto argumentům vyjádřit dříve, než v kasační stížnosti, v čemž je dále omezen zásadou koncentrace řízení a tím, že v řízení před Nejvyšším správním soudem se neprovádí dokazování. Posouzení, zda oznámení totožnosti řidiče bylo disimulativním úkonem, náleželo správnímu orgánu prvního stupně; soudu příslušelo jen přezkoumávat správnost takového hodnocení, pokud jeho nesprávnost bude namítnuta v žalobě. Navíc toto tvrzení krajského soudu o účelovosti oznámení řidiče je samo účelové, protože pokud by stěžovatelovo oznámení bylo nepravdivé, byl by stěžovatel obviněn minimálně z přestupku podle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu, k čemuž však nedošlo.

Stěžovatel dále trval na tom, že správní orgány neprovedly dostatečné kroky k tomu, aby doručily příkaz označenému řidiči, neboť místo jeho pobytu mohly zjistit u orgánů Spojeného království. V době elektronické komunikace nelze namítat rozpor takového postupu se zásadou hospodárnosti, ostatně zaslání jedné datové zprávy na velvyslanectví by bylo zajisté rychlejší, než zasílání příkazu do Anglie. Argumentace zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení podle stěžovatele vyznívá absurdně zejména ve srovnání se situací, v níž by správní orgán neměl možnost potrestat provozovatele

vozidla. V takových přestupkových řízeních je naopak běžné, že jsou vedena i s osobami neznámého pobytu. Pokud se krajský soud dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, podle nějž správní orgán nemusí podnikat rozsáhlé kroky ke zjištění pachatele přestupku, stěžovatel namítá, že zaslání jediného dotazu na velvyslanectví nelze považovat za „rozsáhlý krok“, přičemž správní orgán měl od stěžovatele k dispozici všechny identifikační údaje přestupce (datum narození, adresu trvalého pobytu i číslo cestovního dokladu). Správní orgán ani neověřil, zda příkaz nebyl doručen fikcí, popřípadě měl vedle toho možnost v návaznosti na dvě neúspěšná doručování také ustanovit oznámenému řidiči opatrovníka podle § 22 a § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle stěžovatele je však nepřípustné, aby správní orgán poskytl řidiči beztrestnost a namísto něj potrestal stěžovatele jen proto, si tato řidič nepřevezme poštu z důvodu svého pobytu ve vazbě. Stěžovatel v této souvislosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že po správním orgánu nelze požadovat ověřování pravosti informací poskytnutých stěžovatelem před zahájením řízení o správním deliktu. Kdy jindy, než právě ve fázi zjišťování pachatele přestupku je třeba tyto informace prověřit.

Správní orgány měly podle stěžovatele pochybit i tím, že jej uznaly vinným ze spáchání správního deliktu, aniž by ve věci nařídily ústní jednání. Stěžovatel namítl, že jemu předvolání k ústnímu jednání doručeno nebylo, a pokud namítl, že nebylo doručeno ani jeho zástupci, měl o této otázce krajský soud provést dokazování. Krajský soud podle stěžovatele tuto otázku posoudil v rozporu s obsahem správního spisu.

Stěžovatel dále poukázal na řadu rozsudků krajských soudů, které všechny dospěly k závěru, že zásadu ústnosti jako základní zásadu trestního řízení je třeba aplikovat i na správní řízení o správním deliktu, která také spadají pod pojem „trestních obvinění“. Shodný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007-121, dle něhož obvinění ze správního deliktu je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, což výslovně ve vztahu k řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tentýž soud potvrdil i v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30. Mezi řízením o přestupku a o správním deliktu proto nelze činit rozdíly a obviněným musí být v obou typech řízení přiznána stejná práva. Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Samotnou kasační stížnost přitom Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost" odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, přitom Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*" (tuto argumentaci Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a v řadě dalších).

Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, ve vztahu k právnické osobě, jež stěžovatele ve správním řízení zastupovala v pozici zmocněnce, zrekapituloval dosavadní zjištění plynoucí z úřední činnosti soudu: *„Společnost FLEET Control s. r. o. při zastupování provozovatelů vozidel ve správních řízení užívá obdobnou procesní taktiku opakovaně, a to nejen, že jako údajný řidič je oznámen cizinec (např. rozsudky NSS ve věci sp. zn. 1 As 237/2015-31, sp. zn. 6 As 208/2016), jemuž se nedaří*

doručovat, stejně jako jejich obecným zmocněncům, jimiž jsou různé osoby, k nimž patří i P. K. (viz rozsudek Krajského soud v Hradci Králové-pobočka Pardubice č. j. 52 A 58/2014-77, též i rozsudek. NSS sp. zn. 8 As 109/2014), ale jako údajný řidič jsou oznámeny dokonce i osoby, které vozidlo v době spáchání přestupku prokazatelně řídit nemohly pro svůj zdravotní stav (např. rozsudek NSS č. j. 6 As 73/2016-40) a nemohly se bránit ani ve správním řízení, protože ještě před jejich označením provozovatelem vozidla k výzvě správního orgánu zemřely (toto jednání soud označil za účelový hyenismus a zjevnou procesní obstrukci). Konečně jako údajný řidič bývá provozovateli vozidel, zastupovanými společností FLEET Control s.r.o., označen i sám P. K. (např. rozsudky NSS č. j. 8 As 110/2015-46 a č. j. 6 As 239/2015), k problémům, ke kterým pravidelně dochází při doručování P. K., se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46)." K tomu pak lze doplnit též to, že již v minulosti tato společnost oznamovala jako řidiče mj. právě pana J. R. B., což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016-58.

Nejvyšší správní soud se tedy nemůže ztotožnit s argumentací stěžovatele o tom, že provozovatel vozidla neodpovídá za to, zda oznámený řidič je kontaktní a spolupracuje se správním orgánem. Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovodit, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odepření výpovědi apod. na straně označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací" povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.

Stěžovatel má sice pravdu, že na samotnou obstrukční povahu oznámení provozovatele vozidla musí v první řadě poukázat správní orgán. Postačí ovšem, aby odpovídající argumenty doplnil odvolací orgán v napadeném rozhodnutí, neboť správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek. Soud by mohl takovou argumentaci uplatnit jako první v zásadě jen tehdy, jestliže by napadené rozhodnutí obstálo s ohledem na další důvody a tento nový argument měl jen doplňující povahu, neboť jinak by skutečně docházelo k nepřípustnému nahrazování činnosti uložené moci výkonné v rámci soudního řízení, jehož úkolem je pouze přezkum již vydaných správních aktů, a tedy ke zkrácení procesních práv stěžovatele. V daném případě je však podstatné, že na obstrukční povahu oznámení řidiče správní orgány poukázaly již ve správním řízení. Na účelové označení nekontaktní osoby ze zahraničí spolu s tím, že se jedná jen o variaci na typickou obstrukci uplatňovanou zmocněncem i v řadě jiných řízení, poukázal žalovaný na přelomu str. 2 a 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato námitka se tak míjí se skutečným průběhem správního řízení, a je proto nedůvodná. To pak v návaznosti na to platí i pro argumenty nedostatečnosti snahy správních orgánů o potrestání oznámeného řidiče, neboť i Nejvyšší správní soud sdílí názor žalovaného a krajského soudu, že i v tomto případě se jednalo o případ obstrukčního jednání zmocněnce stěžovatele. Podstatou této obstrukce je označení

osoby, která s největší pravděpodobností řidičem vozidla nebyla, nicméně s ohledem na svou obtížnou dosažitelnost má potenciál významnou měrou prodloužit a učinit nehospodárným případné přestupkové řízení vedené proti ní, popřípadě označení osoby, u níž může dojít k jejímu „odsouzení“, aniž by se o něm reálně dozvěděla a mohla na něj odpovídajícím způsobem reagovat (viz stěžovatelem navrhované použití právní fikce doručení, popřípadě institutu opatrovníka).

Žalovaný se dostatečnou mírou zabýval pravdivostí oznámení zmocněnce stěžovatele o řidiči vozidla, neboť odpovídajícím způsobem poukázal jak na stávající zkušenosti s obstrukčními postupy tohoto zmocněnce, tak i na specifické okolnosti tohoto případu, spočívající v označení cizince, jemuž se na označenou adresu nedá doručovat a který překvapivě se správním orgánem komunikuje perfektní češtinou z Prahy 1 dříve, než vůbec byl učiněn pokus o jeho zkontaktování. Lze jen doplnit, že přitom podle stěžovatele má být tento cizinec ve vazbě ve Spojeném království. Případné další úkony směřující ke snaze o potrestání tohoto patrně nastrčeného řidiče tak jsou nehospodárné již z povahy věci, neboť by jen prohlubovaly dopady obstrukčního jednání zmocněnce stěžovatele a nijak by nepřispívaly ke splnění povinností správního orgánu, i kdyby šlo jen o sepsání prostého elektronického dotazu na velvyslanectví Spojeného království (tyto nadbytečné činnosti správního orgánu by uskutečněním dotazu ovšem ve skutečnosti rozhodně nekončily).

Zbývá se tak zabývat otázkou, zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech tím, že správní orgán prvního stupně ve věci neprovedl ústní jednání. V tomto směru je třeba konstatovat, že účast u ústního jednání není ani v přestupkovém řízení povinností, nýbrž jde o právo obviněného z přestupku, který jej nemusí využít, aniž by tím bylo znemožněno obviněného uznat vinným. Předvolání k ústnímu jednání přitom není nutné zasílat k rukám obviněného, má-li zmocněnce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21, publikovaný pod č. 3106/2014 Sb. NSS). Proto postačovalo zjištění, že předvolání k ústnímu jednání obdržel zmocněnec stěžovatele a nikdo (stěžovatel ani jeho zmocněnec) se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil. Krajský soud ani žalovaný přitom nebyli povinni provádět o otázce doručení předvolání zmocněnci stěžovatele zvláštní dokazování, jestliže stěžovatel skutečnost doručení pouze popřel a neuváděl žádné konkrétní okolnosti a nenavrhoval důkazní prostředky, které by měly popřít správnost údajů v doručence, která je obsahem správního spisu. Správním spisem se přitom v řízení před soudem neprovádí dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud přitom ve správním spise ověřil, že obsahuje předvolání jednatele zmocněnce stěžovatele k ústnímu jednání naplánovanému na 25. 9. 2014 v 10:00 hodin s veškerými nezbytnými informacemi a poučeními, k němuž je připojena doručenka ze systému datových schránek, prokazující doručení tohoto předvolání do datové schránky zmocněnce stěžovatele dne 27. 8. 2014 v čase 9:28:18 přihlášením oprávněné osoby. Následuje protokol o ústním jednání uskutečněném dne 25. 9. 2014, v němž je konstatováno, že se nikdo bez omluvy nedostavil a že správní orgán vyčká do 29. 9. 2014 na doručení případné omluvy.

Krajský soud i žalovaný tedy tuto otázku posoudili v plném souladu s podklady shromážděnými ve správním spise. Nevyužil-li stěžovatel možnosti se účastnit nařízeného ústního jednání, je to jeho volba, a žádná nezákonnost napadeného rozsudku nebo napadeného rozhodnutí z toho neplyne. Za daných okolností bylo již nadbytečné se zabývat správností závěru krajského soudu, zda v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla musí být ústní jednání nařízeno vždy. Jen pro úplnost lze proto odkázat opět na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, který se v bodech 22 a 23 zabýval i touto otázkou se závěrem, že správní orgány nemají v řízení o správních deliktech vždy povinnost nařídit ústní jednání. Stěžovatel má pravdu jen v tom (viz jeho zcela odpovídající odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30), že i řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je řízením o „trestním obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy, a potud je třeba korigovat odůvodnění napadeného rozsudku, aniž by však z důvodu dílčí nesprávnosti úvah vyslovených *obiter dictum* bylo nutné napadený rozsudek rušit. Proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu